

Také další vývody stížnosti, opírající se o §§ 13 a 14 zák. o záv. výbořech, neshledal nss důvodnými. Tyto založeny jsou na myšlence, že úřad měl zamítnouti požadavek dělnictva za neprodlené zvolení závodního výboru z důvodu, že v závodě není voličů, kteří by volili neb voleni býti mohli, poněvadž závod i podnik existují teprve od zahájení výroby, t. j. od 9. června 1923, kdežto v době rozhodnutí nebylo v závodě dělníků, kteří by byli v podniku neb v závodě zaměstnáni po dobu, již je zapotřebí k dosažení aktivního a pasivního práva.

Stížnost přehlíží však při této námitce, že o tom, zda jsou v závodě dělníci, mající aktivní a pasivní právo volební, rozhoduje se teprve v řízení volebním a že úřad v tomto stadiu uvedenou otázkou vůbec obíráti se nemusil, ba ani nemohl.

Jest tedy stížnost bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 3805.

Vypovězení z obce: Okolnost, že odsouzení soudem pro určitý delikt se stalo ve smyslu zák. č. 562/1919 podmíněčně, nevylučuje — za splnění podmínek zákonných —, aby obec mohla odsouzeného podle § 11 obec. zřízení vypověděti.

(Nález ze dne 24. června 1924 č. 11.119).

V ě c: J. P. ve Z. proti ministerstvu vnitra o vypovězení z obce.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-1 byl usnesením ob. zast. v Z. vypovězen z této obce z důvodu, že byl podmíněčně odsouzen pro zločin zpronevěry podle § 183 tr. zák. K rekursu st-lovu zrušila osp v K. vypovězení z důvodu, že podle § 5 zák. ze 17. října 1919 č. 562 Sb. odkladem trestu odloženy jsou i právní následky, které rozsudek s odsouzením spojuje a že proto st-le nelze pokládati za úhonného, pokud zůstane během zkušební doby bezúhonný. Zsp. v Praze rozhodnutím z 9. února 1922 odvolání obce Z. nevyhověla, nýbrž potvrdila výměr osp z důvodů v něm uvedených.

Min. vnitra však nař. rozhodnutím zrušilo k odvolání obce Z. rozhodnutí zsp-é a výměr osp-é v K. z důvodu, že podmíněčný odklad výkonu trestu jest sám o sobě bez významu pro pojem úhonnosti, jaký má na mysli § 11 obec. zřiz., podle něhož ztrátu bezúhonnosti může mít v zá-pětí i čin, který není třeba ani soudně stíhán, jen když jest toho rázu, že působí veřejné pohoršení; ježto v tomto případě jde o zločin zpronevěry, tedy zřejmě o čin, který pohoršení působiti musí, dlužno mítí za to, že jmenovaný nebyl v době vypovězení bezúhonný ve smyslu § 11 ob. zřiz. a že tedy vypovězení jeho jest odůvodněno.

Stížnost k nss-u vytýká tomuto rozhodnutí . . . nezákonnost v tom směru, že prý odkladem trestu při podmíněčném odsouzení jsou po dobu zkušební odloženy i všechny následky právní a mravní, tedy také ztráta bezúhonnosti, takže odložil-li soud st-li výkon trestu, vyslovil tím též implicity, že trestný čin, jehož se st-l dopustil, ho nezbavil bezúhonností a že následkem toho nemůže býti st-l ani vypovězen z obce.

Názor ten jest mylný. Podle § 1 zák. ze 17. října 1919 č. 562 Sb. může soud výkon trestu peněžitého a trestu na svobodě odložit na ur-

čítou dobu. Osvědčí-li se vinník takto podmíněčně odsouzený ve zkušební době, pokládá se za to, že nebyl odsouzen.

Podle § 5 téhož zák. jsou odkladem trestu odloženy také tresty vedlejší, opatření zabezpečovací a právní následky, které trest. zákon nebo rozsudek spojuje s odsouzením.

Z ustanovení těch jest patrno, že podmíněčné odsouzení se omezuje výhradně na obor trestní, vztahujíc se jen k následkům, jež jsou na čin trestní stanoveny právem trestním a dále, že podmíněčným odkladem trestu se čin sám neodstraňuje, ani se mu neodnímá jeho trestní a difamující ráz, i když se vinník v době zkušební osvědčil.

Z toho však vyplývá, že usnesením soudu o podmíněčném odkladu trestu není vůbec dotčena přípustnost vypovězení z obce ve smyslu § 11 ob. zřiz. pro čin, pro nějž bylo vysloveno toliko podmíněčné odsouzení, poněvadž vypovězení z obce není následkem stanoveným právem trestním a není podmíněno odsouzením pro trestní čin, nýbrž jest odůvodněno již pouhou ztrátou bezúhonnosti, kterou úřad správní posuzuje zcela nezávisle na výroku soudním.

Není tedy v nař. rozhodnutí vytýkané nezákonnosti a slušelo proto stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 3806.

Policejní právo trestní: Skutková podstata přestupku podle § 12, lit. c) cís. nař. z 20. dubna 185 č. 96 ř. z. (urážlivý způsob psaní v podání k úřadu) nevyžaduje, aby podání obsahovalo urážku na cti ve smyslu ob. zák. trest.

(Nález ze dne 24. června 1924 č. 11.389).

Prejudikatura: Boh. 1249 adm.

Věc: R. Sch. ve V. (adv. Dr. Kar. Schreitter z Prahy) proti zemské správě politické v Brně o přestupek dle § 12, lit. c) cís. nař. z r. 1854.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání st-lky z trestního výměru osp-é v M. ze 17. února 1922, kterým st-lka uznána byla vinnou přestupkem § 12c) cís. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., jehož se dopustila urážlivým způsobem psaní v podání ze 4. října 1921 řízeném na osp-ou v Z., začež byla dle § 11 cit. nař. odsouzena k pokutě 200 Kč.

Stížnost vytýkající rozhodnutí tomu vadnost a nesprávné použití zákona nss neshledal důvodnou.

Dle § 12 c) cit. nař. propadá ten, kdo v podání jím samým neb k jeho příkazu někým jiným sepsaném na úřad používá způsobu psaní úřad urážejícího, trestu v § 11 cit. nař. stanovenému a potrestání takového jednání příkazuje § 14, lit. c) do kompetence politických úřadů.

Namítá-li stížnost, že »urážlivý způsob psaní« může tu býti jen tehdy, obsahuje-li skutkovou podstatu urážky na cti dle všeob. trest. zák. a pak že jeho stihání spadá do příslušnosti řádných soudů trestních, tu přehlídí, že § 12, lit. c) příkazuje především stranám, aby zachovaly k úřadům úctu; hrozí-li v odst. c) trestem za urážlivý způsob psaní, ne-